

Arrest

nr. 341 453 van 19 februari 2026
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. ALEXANDER
Zwijnstraat 3
8000 BRUGGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, op 20 september 2025 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 19 augustus 2025 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 25 september 2025 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesememorie.

Gelet op de beschikking van 23 december 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 januari 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE WILDE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. ALEXANDER voor de verzoekende partij en van advocaat S. VAN ROMPAEY voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 23 november 2022 dient verzoekende partij voor een eerste keer een aanvraag in voor een visum voor lang verblijf en dit op basis van haar Belgische echtgenote. Deze aanvraag gebeurt in de Belgische ambassade te Bangkok (Thailand).

Op 3 februari 2023 besluit verwerende partij tot de weigering van dit visum. Op 23 februari 2023 legt verzoekende partij vervolgens een verzoekschrift neer bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (verder: de Raad) waarmee zij de nietigverklaring beoogt van deze beslissing. Op 9 juni 2023 stelt de Raad bij beschikking echter vast dat verzoekende partij niet gereageerd heeft op de vraag of zij een synthesesememorie wenst neer te leggen. In het arrest van 23 juli 2023 van de Raad wordt dan ook vastgesteld dat verzoekende partij geen verzoek neergelegd heeft om gehoord te worden. Bijgevolg wordt het beroep afgewezen.

1.2 Op 29 augustus 2023 dient verzoekende partij een nieuwe aanvraag in voor de afgifte van een visum op basis van dezelfde Belgische echtgenote. Op 25 januari 2024 wordt verzoekende partij in dit kader gehoord. Op 25 januari 2024 besluit verwerende partij ook ditmaal de aflevering van een visum te weigeren.

1.3 Op 7 januari 2025 dient verzoekende partij een aanvraag in voor het bekomen van een verblijfskaart in haar hoedanigheid van familielid van een Unieburger, en dit wederom op basis van haar Belgische echtgenote.

Op 19 augustus 2025 beslist verwerende partij tot de weigering van een verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing wordt als volgt gemotiveerd:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 07.01.2025 werd ingediend door:

Naam: Tr. (...)

Voorna(a)m(en): N. (...)

Nationaliteit: Guinee

Geboortedatum: 19.11.1987

Geboorteplaats: Kankan

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

De betrokkene vraagt gezinshereniging aan, als echtgenoot van de genaamde D., D. (...) (RR (...)) van de Belgische nationaliteit, in toepassing van artikel 40ter, §2, eerste lid, 1° van de wet van 15.12.1980.

De aanvraag van betrokkene wordt geweigerd aan betrokkene op van artikel 43, §1, 1° VW, dat stelt: “§ 1. De minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst en het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden weigeren en hun het bevel geven het grondgebied te verlaten : 1° wanneer zij valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt, of fraude hebben gepleegd of andere onwettige middelen hebben gebruikt, die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf;”

De betrokkene deed eerder twee visumaanvragen voor België in het kader van artikel 40ter, in het kader waarvan de aanwending van fraude of misleidende informatie betreffende de identiteit van betrokkene wordt vastgesteld.

Op 23.11.2022 diende de betrokkene een eerste visumaanvraag gezinshereniging in op de Belgische ambassade te Bangkok (Thailand) op basis van artikel 40ter VW, in functie van zijn echtgenote D., D. (...) (°(...)), van de Belgische nationaliteit. Deze visumaanvraag werd geweigerd aan de betrokkene, omdat hij op basis van deze identieke identiteitsgegevens reeds in het bezit was van een permanente verblijfstitel in België, de F+-kaart met geldigheid van 17.11.2022 tot 18.10.2023. Er werd geen aangifte of verlies van betreffende kaart gemeld. De visumaanvraag werd bijgevolg zonder voorwerp beschouwd, en geweigerd op 03.02.2023. Gezien de identieke identiteitsgegevens van de betrokkene, verblijvende in Bangkok, en de F+-kaarthouder in België – familienaam ‘T.(...)’, naam ‘N.(...)’, geboortedatum ‘(...)’, nationaliteit ‘Guinee’, geboorteplaats ‘Kankan’, dezelfde vader ‘E. M. T. (...)’, dezelfde moeder ‘H. A. K. (...)’ en ‘A. (...) K. (...)’ - werden deze als één en dezelfde persoon verondersteld. Deze weigeringsbeslissing werd dd 14.02.2023 betekend aan de betrokkene.

Tegen de beslissing diende de betrokkene dd 23.02.2023 een verzoekschrift tot annulatie in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (later: RvV). Het verzoekschrift van de advocaat van betrokkene stelt het volgende: “De verzoeker wenst te preciseren dat hij nooit een verblijfskaart ontvangen heeft voor België en dat hij zelfs nog nooit een aanvraag heeft ingediend. De verzoeker verblijft in Thailand sedert meerdere jaren. Hij beschikt over een Thaise verblijfskaart en hij werkt er reeds meerdere jaren op ononderbroken wijze. (...) De verwerende partij heeft de verzoeker ongetwijfeld verward met een in België verblijvende vreemdeling die in het bezit is van een F+kaart. De verwerende partij had zelf de nodige nauwkeurigheid aan de dag moeten leggen om te achterhalen dat de vreemdeling die beschikt over een verblijfskaart F+ niet de verzoeker is”. (eigen vertaling, eigen onderlijning).

In het eerste verzoekschrift suggereert de raadsheer van de betrokkene aldus het bestaan van een tweede persoon met de identieke identiteitsgegevens als de betrokkene, zij het van een onbekende, andere vreemdeling die zich reeds onder permanente verblijfstitel in België bevindt. Van enige verwantschap tussen de beide personen is geen sprake in dit initiële verzet tegen de weigeringsbeslissing van DVZ. Op 13.06.2023 richt de raadsheer van de betrokkene een mail aan de DVZ met de vraag tot herziening van de weigeringsbeslissing, aan betrokkene betekend dd 14.02.2023. Raadsheer van betrokkene stelt nogmaals "De weigeringsbeslissing van het visum is gebaseerd op een manifeste fout daar mijn cliënt nooit in België heeft gewoond. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft mijn cliënt zeker verward met een andere vreemdeling die dezelfde naam en waarschijnlijk dezelfde geboortedatum heeft. Mijn cliënt zou in geen enkel geval tijd, energie en geld verspillen aan een visumaanvraag indien hij reeds over een F+-kaart beschikte". (eigen vertaling, eigen onderlijning). Ook in dit schrijven geen woord over een eventuele connectie tussen betrokkene en de tweede persoon met de identieke identiteitsgegevens. Het beroep werd afgewezen omdat geen gevolg werd gegeven aan het recht om gehoord te worden, de beslissing werd niet herzien. Op 29.08.2023 dient de betrokkene een nieuwe visumaanvraag gezinshereniging in op basis van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980, wederom in functie van zijn echtgenote van de Belgische nationaliteit, de genaamde D., D. (...) (°(...)). Er werd in het kader van deze aanvraag en de vastgestelde verwarring met de perfecte naamgenoot van de betrokkene een onderzoek ingesteld naar potentiële identiteitsfraude. In het kader van dit onderzoek verklaarde de betrokkene plots tijdens een interview op de ambassade te Bangkok dd 25.01.2024, dat hij een tweelingbroer heeft in België, die dezelfde voornaam draagt als hijzelf.

Het is uiterst verdacht dat de betrokkene pas melding maakt van een tweelingbroer begin 2024, en dat er tijdens de eerste visumaanvraag, in het beroep van de betrokkene tegen de weigeringsbeslissing en in de vraag tot herziening van de weigeringsbeslissing door de raadsheer van de betrokkene met geen woord gerept wordt over een tweelingbroer van de betrokkene. Uit het verzoekschrift van de advocaat dd 23.02.2023 en de mail met vraag tot herziening dd 13.06.2023 spreekt geenszins een kennis van een band tussen beide personen, er wordt immers op afstandelijke wijze verwezen naar een 'andere vreemdeling'. Betrokkene had toen logischerwijs kunnen vermoeden dat het om een verwarring ging met zijn tweelingbroer van dezelfde naam en deze verklaring toen reeds hebben overgemaakt aan de Dienst Vreemdelingenzaken, wat niet is gebeurd. Betrokkene verklaart tijdens zijn interview voor de ambassade in januari 2024 dat zijn vermeende tweelingbroer hem in 2019 in contact heeft gebracht met mevrouw D. (...). Hij was dus op de hoogte van het bestaan van zijn tweelingbroer in België. Betrokkene heeft echter bij de eerste weigeringsbeslissing van zijn visumaanvraag nagelaten om deze verklaring op te laten nemen via zijn raadsheer in het verzoekschrift, alsook bij de vraag tot intrekking van de weigeringsbeslissing. De plotse verklaring in 2024 van betrokkene dat zijn naamgenoot zijn tweelingbroer is, dient daarom beschouwd te worden als een ad-hoc verklaring teneinde de vastgestelde verwarring te neutraliseren en de hypothese van identiteitsfraude te minimaliseren. Het ad-hoc karakter van deze verklaring noopt tot de conclusie dat één van beide personen 'T. N. (...) (°(...))' de vreemdelingendiensten in België heeft trachten te misleiden en de identiteitsgegevens van de andere persoon valselijk heeft gebruikt.

Dat beide personen werden uitgenodigd door de politie te Brugge en dat aldaar werd vastgesteld dat het wel degelijk om twee aparte personen gaat die zich hebben gepresenteerd met authentieke documenten, doet geen afbreuk aan de gemaakte vaststellingen. Immers, het wordt niet betwist dat het authentieke personen zijn. Wat wel ter discussie staat, is dat ze op een bepaald moment fraude hebben gepleegd net om deze documenten met betreffende identiteitsgegevens te bekomen/gebruiken in het kader van verblijfsaanvragen in België. Immers, het kan niet voor waar worden aangenomen – behoudens objectief bewijs van het tegendeel door de betrokkenen zelf – dat een ouder aan een tweelingkind een identieke voornaam zou hebben gegeven. Immers, een voornaam dient het doel om een persoon binnen een gezin met een gelijke achternaam te identificeren.

Wat betreft de toegevoegde geboortebewijzen bij de beide visumaanvragen van betrokkene ter staving van zijn identiteit, wekken net deze ook bezorgdheid over de authenticiteit van de voorgelegde identiteits- en verwantschapsdocumenten van de betrokkene. Immers, betrokkene legde twee aanvullende Guinese vonnissen voor:

- een aanvullend vonnis ter vervanging van geboorteakte nr. 3030 van 27.07.2022 van de Rechtbank van Kankan
 - een aanvullend vonnis ter vervanging van geboorteakte nr. 1849 van 09.05.2023 van de Rechtbank van Kankan
- Echter, een aanvullend vonnis in plaats van een geboorteakte kan in Guinee enkel worden uitgesproken als er eerder geen geboorteakte bestaat, zoals blijkt uit de artikelen 192 en 193 van het Guinese Burgerlijk Wetboek: " Article 192 : Les déclarations de naissance seront faites dans les quinze jours de l'accouchement, à l'Officier de l'état civil du lieu. Toutefois, pour les naissances survenues hors du périmètre communal et en pays étranger, ce délai est porté à trente jours. "*

En

" Article 193 : Lorsqu'une naissance n'aura pas été déclarée dans le délai légal, l'Officier de l'état civil ne pourra la relater sur ses registres qu'en vertu d'un jugement rendu par la juridiction compétente de la Région

dans laquelle est né l'enfant, et mention sommaire sera faite en marge à la naissance. Si le lieu de la naissance est inconnu, ou s'il y a impossibilité d'exercer l'action, le Tribunal compétent sera celui du domicile du requérant. "

Betrokkene verklaarde voor de ambassade dat hij dacht dat de documenten na drie maanden vervallen waren en dat hij aldus een nieuw aanvullend vonnis nodig had voor een nieuwe visumaanvraag. Hij verklaarde ook dat de voorgaande aanvullende vonnissen niet werden geannuleerd. Ofschoon kan aangenomen worden dat een gewone burger niet op de hoogte is van de wetgeving conform het Burgerlijk Wetboek van Guinee, is het ondenkbaar dat een Guinese rechter niet weet dat geen aanvullend vonnis mag worden uitgesproken indien de betrokkene reeds een geboorteakte heeft. Bovendien werden beide vonnissen dan nog door eenzelfde rechtbank uitgesproken, zijnde deze van Kankan. Beide betrokkenen hebben hun geboorteakte laattijdig laten opmaken, met een aantal weken verschil, via een aanvullend vonnis.

Op de geboorteakte van zijn vermeende tweelingbroer, de ondertussen Belg geworden T.. N. (...), staan dan wel dezelfde ouders vermeld, met een klein verschil in naam van de moeder ('H. A. K. (...) ' en 'A. K. (...)', gezien de voorgaande vaststellingen over hoe de Guinese aktes tot stand zijn gekomen, kan de authenticiteit van de aktes niet worden aangenomen en zijn zij niet bij machte om de identiteit van de betrokkene en de verwantschap tussen beide vermeende broers aan te tonen. Een originele geboorteakte werd vooralsnog niet voorgelegd, niettegenstaande dat de betrokkene beweerde dat hij hierover zou beschikken. In Guinee laat een originele akte toe om de identiteit van een Guinese onderdaan te verifiëren, daar de drie cijfers op plaats 11, 12 en 13 van het persoonlijk nummer zoals weergegeven op het paspoort overeenstemmen met de drie cijfers van de originele geboorteakte. De drie betreffende cijfers in het persoonlijk nummer van betrokkene volgens zijn paspoort afgeleverd dd 05.08.2021 (187111901536058) komen dus niet overeen met de drie cijfers op de vervangende geboorteaktes van de betrokkene. Aangezien er enkel aanvullende vonnissen voorliggen en de drie cijfers telkens verschillen voor beide personen 'Traore N'Faly (°19.11.1987)', kan de identificatie van betrokkenen op basis van de geboorteakte en paspoort niet gebeuren.

Kortom, op basis van voorliggende stukken, het administratief dossier en de bovenstaande vaststellingen wordt geconcludeerd dat betrokkene misleidende informatie heeft gebruikt bij de verblijfsaanvraag in het kader van artikel 40ter VW. Omwille van die reden kan de identiteit van de betrokkene niet met zekerheid bepaald worden. Bijgevolg wordt overeenkomstig art. 43, §1, 1° van de vreemdelingenwet het verblijfsrecht geweigerd aan de betrokkene.

Krachtens artikel 43, § 2 (wet van 15.12.1980), houdt deze beslissing rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

Gezien betrokkene pas zeer recentelijk in België verblijft (begin 2025), kan de duur van zijn verblijf de huidige beslissing niet in de weg staan. Betrokkene verbleef voorafgaand aan zijn komst naar België in Thailand, en dat volgens zijn verklaringen sedert 2021, waar hij een bedrijf heeft in de handel van edelstenen uit Afrika. Hij verklaart zijn Thais visum jaarlijks te hernieuwen en over een jaarlijks inkomen in Thailand van om en bij de 110.000 euro te beschikken. Betrokkene heeft dus wel degelijk banden met zijn land van herkomst die sterker zijn dan zijn kortstondige binding met België. Er zijn geen indicaties dat de betrokkene zijn handelsactiviteit in Thailand niet kan verderzetten. Uit de visumstickers in zijn paspoort blijkt bovendien dat hij onder een visum legaal kan reizen tussen Thailand en de Europese Unie. Bij gebrek aan contra-indicaties dient geconcludeerd te worden dat de leeftijd en de gezondheidstoestand van betrokkene toelaten dat hij ook in het land van herkomst zijn activiteiten kan verderzetten. Gezien de korte verblijfsduur van betrokkene in België, kan er evenmin van een diepgaande sociale en economische integratie in België, die het nemen van huidige beslissing in de weg zou kunnen staan, sprake zijn. Er werden geen integratiebewijzen van betrokkene in België (werk, maatschappelijke oriëntatie, taal, etc) toegevoegd.

Wat betreft de familiale situatie, legt de betrokkene een huwelijksakte uit Guinee voor, afgesloten dd 31.03.2021 te Kankan (Guinee) met mevrouw D., D. (...) ((...)), van de Belgische nationaliteit, met legalisatie. Deze buitenlandse huwelijksakte werd vooralsnog niet overgeschreven in het rijksregister in België, er loopt heden nog een onderzoek potentieel schijnhuwelijk bij het parket te Brugge. Betrokkene zou kennis gemaakt hebben met mevrouw D. (...) via de tussenkomst van zijn vermeende tweelingbroer. Ze zouden sinds november/december 2019 contacten onderhouden hebben op afstand. Daarna vond een eerste fysieke ontmoeting plaats in Guinea in 2021. Drie weken nadien zijn betrokkenen gehuwd. Betrokkene heeft mevrouw ten huwelijk gevraagd via de telefoon. Ze hebben beslist om te huwen vooraleer ze elkaar de eerste maal in levende lijve ontmoet hebben. Mijnheer beweert dat hij mevrouw twee keer ontmoet heeft in België (Mijnheer beschikte over visa van andere Schengenlidstaten): een eerste maal tijdens de zomer van 2022 en een tweede maal in de periode eind 2022 - maart 2023. Mijnheer zou echter geen aankomstverklaring bij de gemeente afgelegd hebben. Beide visumaanvragen in kader van art 40ter VW voor België in het kader van

het huwelijk werden geweigerd aan de betrokkene (zie supra). Betrokkene voegt verder gegevens van DNA-onderzoek toe waarmee hij de verwantschap met een recent geboren dochter uit mevrouw D.(...) poogt aan te tonen, het meisje genaamd D., A. (...) (RR (...)). Echter betrokkene is niet opgenomen in de geboorteakte van het kind, de verwantschap van betrokkene met het meisje staat niet vast. Van andere minderjarige kinderen in België is voor betrokkene geen sprake. Betrokkene heeft volgens zijn verklaringen wel een kind in Guinee uit een vorige relatie, dat verblijft met zijn zus in Kankan. Betrokkene is pas sedert 07.01.2025 ingeschreven op hetzelfde adres als mevrouw D., D. (...). Dat wil zeggen dat zij tussen 31.03.2021 en die datum, en eigenlijk al van sedert de kennismaking in 2019, de relatie op afstand hebben vormgegeven. Hieruit blijkt dat zij hiertoe in staat zijn, en dat zij zulks kunnen verderzetten indien het verblijf aan de betrokkene wordt geweigerd. Het zijn beide volwassen personen, die duidelijk zelfstandig van elkaar hun leven kunnen leiden. Betrokkene had een uitgebouwde internationale business in Thailand, en mevrouw legt bewijsstukken van een stabiele tewerkstelling in België voor. Uit niets blijkt dat ze er fysiek en mentaal niet toe in staat zouden zijn om – desgevallend tijdelijk – onafhankelijk en zelfstandig van elkaar te leven, totdat de betrokkene het verblijf zou kunnen worden toegekend. Ze hebben ongetwijfeld een gewoonte opgebouwd om de relatie middels moderne communicatietechnologie vanop afstand vorm te geven, en in het verleden hebben ze elkaar occasioneel bezocht. Het staat betrokkenen ook vrij om zich gezamenlijk te vestigen op een plaats waar de betrokkene legaal kan verblijven. Hieruit volgt niet dat de Belgische onderdane verplicht zou zijn omwille van deze weigeringsbeslissing het Belgische grondgebied te verlaten. Echter, het staat haar wel vrij om haar echtgenoot te volgen naar een plaats waar hij legaal kan verblijven. Mevrouw kan zich als EU-onderdane met haar kind vestigen in elke lidstaat naar keuze, medische verzorging krijgen, de kans krijgen zich te integreren en aan de slag te gaan, een gezinsleven te hebben, enz., toch voor zover zij aldaar aan de voorwaarden voldoet om legaal te verblijven. Bijgevolg kan besloten worden dat betrokkenes gezinssituatie in België niet van die aard is, dat ze een tegenindicatie zou vormen voor het nemen van deze beslissing.

Wat betreft de relatie met andere familieleden, de vermeende tweelingbroer. De relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen en tussen broers, zussen, schoonbroer en schoonzussen valt enkel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan gewoonlijke affectieve en emotionele banden, wordt aangetoond (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, §33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, K.M./Zwitserland, § 59). Uit het administratief dossier blijkt niet dat er sprake zou zijn van bijkomende elementen van afhankelijkheid, noch van een relatie die dusdanig hecht is dat deze valt onder de door artikel 8 van het EVRM geboden bescherming tussen betrokkene en zijn vermeende tweelingsbroer. Zijn aangehaalde broer kan als Belg België vrijelijk in- en uitreizen en kan dan ook contact met betrokkene onderhouden middels (korte) bezoeken in zijn herkomstland dan wel een ander land alsook middels de moderne communicatiemiddelen.

Gezien het geheel van de voorgelegde documenten en de bovenvernoemde overwegingen lijkt het niet inhumain het verblijfsrecht van betrokkene heden te weigeren overeenkomstig art. 43, §1, 1° VW van de wet van 15.12.1980. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Gezien niet voldaan werd aan de gestelde voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980, is de termijn van zes maanden zoals vervat in artikel 52, §4, tweede lid van het KB van 8.10.1981 niet van toepassing. Gelet op de hiërarchie der rechtsnormen hebben de bepalingen van de wet van 15.12.1980 voorrang op de bepalingen van het K.B. van 08.10.1981. Meerbepaald in art. 42, §1, eerste lid staat dat het verblijfsrecht zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van aanvraag wordt erkend. Dit gaat er van uit dat de verblijfsvoorwaarden zijn voldaan. Indien de verblijfsvoorwaarden niet zijn voldaan, is er geen sprake van een verblijfsrecht dat moet erkend worden uiterlijk binnen de zes maanden.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen.”

1.4 Op 20 september 2025 legt verzoekende partij een verzoekschrift neer houdende een vordering tot nietigverklaring.

2. Over de rechtspleging

2.1 Artikel 39/81, tweede lid van de Vreemdelingenwet schrijft voor dat verwerende partij binnen acht dagen na de kennisgeving van het beroep, het administratief dossier indient waarbij hij een nota met opmerkingen kan voegen.

De Raad stelt vast dat verwerende partij op 8 oktober 2025 een nota met opmerkingen heeft ingediend.

2.2 Verzoekende partij heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij een syntheseseminarie wenst neer te leggen.

Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de Vreemdelingenwet doet de Raad voor Vreemdelingen-betwistingen (hierna: de Raad) uitspraak op basis van de syntheseseminarie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

2.3 Partijen werden gehoord op de zitting van 16 januari 2026.

2.4 Wanneer de Raad met toepassing van artikel 39/2, § 2, van de Vreemdelingenwet uitspraak doet als annulatierechter, is zijn jurisdictionele toetsing in beginsel beperkt tot de aangevoerde middelen. De Raad vermag ambtshalve geen middelen op te werpen die niet van openbare orde zijn.

3. Voor wat de vordering tot nietigverklaring betreft

3.1 In haar syntheseseminarie voert verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het EVRM, van de artikelen 40ter, §2, 1° lid., 43, §1, 1° en 62, §2, 1° lid van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht en van de zorgvuldigheidsplicht. Zij zet dit middel als volgt uit één:

Syntheseseminarie:

“B. Met betrekking tot de grond van de zaak

Eerste en enige middel: schending van art. 40ter § 2 1ste lid , 1° en art. 43 § 1 , 1° Vreemdelingenwet; schending van art. 8 EVRM ; schending van art. 62 § 2 1ste lid Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht

1. Art 40ter § 2 1ste lid , 1° Vreemdelingenwet bepaalt :

De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie : 1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

Art 43 § 1 , 1° Vreemdelingenwet bepaalt :

De minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst en het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden weigeren :

1° wanneer zij valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt, of fraude hebben gepleegd of andere onwettige middelen hebben gebruikt, die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf;

2. Het is niet betwist dat een officieel document wordt voorgelegd dat de ingeroepen verwantschapsband bewijst. Verzoeker is de echtgenoot van mevr D., D. (...), Belgisch onderdaan.

Art 27 van het Wetboek IPR bepaalt:

" §1. Een buitenlandse authentieke akte wordt in België door alle overheden erkend zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21.

De akte moet voldoen aan de voorwaarden die volgens het recht van de Staat waar zij is opgesteld, nodig zijn voor haar echtheid. "

De echtheid van de huwelijksakte wordt niet in vraag gesteld, althans dat blijkt niet uit de bestreden beslissing.

3. De bestreden beslissing , hoewel dat niet wordt geëxpliciteerd , lijkt de waarachtigheid van de identiteitsdocumenten van verzoeker in vraag te stellen.

Zij stelt dat "betrokkene misleidende informatie heeft gebruikt bij de verblijfsaanvraag in het kader van artikel 40ter WV. Omwille van die reden kan de identiteit van de betrokkene niet met zekerheid bepaald worden. Bijgevolg wordt overeenkomstig art. 43, §1, 1° van de vreemdelingenwet het verblijfsrecht geweigerd aan de betrokkene."

Onder randnr 1 heeft verzoeker verwezen naar alle stukken die voorliggen om zijn identiteit te bewijzen :

- biometrische geboorteakte van 01/sept 2025 (stuk 2.1)
- vervangend vonnis ("jugement supplétif") (stuk 2.2)
- biometrisch paspoort (stuk 1.2 en 2.4)
- attest van nationaliteit (stuk 2.3)

Het is niet duidelijk welke van die documenten verwerende partij van valsheid wil betichten zodat verzoeker zich op adequate wijze tegen die beschuldiging kan verdedigen .

Antwoord op de replieknota :

Verweerster verduidelijkt dat het niet noodzakelijk om valse stukken gaat, maar wel om misleidende informatie.

Verzoeker heeft de vorige advocaat duidelijk geïnformeerd dat hij een tweelingbroer in België heeft met dezelfde naam en voornaam.

Hij is zelfs samen met zijn tweelingbroer naar het kantoor van de advocaat gegaan om uit te leggen dat de Belgische autoriteiten de twee broers met elkaar verwarren.

Het was bovendien zijn tweelingbroer die de advocaat heeft betaald, via zijn Belgische bankrekening, aangezien verzoeker op dat moment geen Belgische rekening had.

Verzoeker weet niet waarom zijn vorige advocaat dit niet duidelijk heeft aangegeven. Mogelijks omdat dit inderdaad een zeer bijzondere, aparte situatie is. In ieder geval is daar geen kwade trouw in hoofde van verzoeker mee gemoeid, laat staan bewezen.

4. De hele motivatie van verwerende partij hangt aan elkaar van suggestieve veronderstellingen en houdt maar weinig objectieve feiten in die daadwerkelijk tot identiteitsfraude zouden kunnen besluiten.

De bestreden beslissing stelt dat "het uiterst verdacht (is) dat de betrokkene pas melding maakt van een tweelingbroer begin 2024"

Terwijl het helemaal niet voor de hand liggend is dat , bij een visumaanvraag gezinshereniging de aanvrager zijn broer betreft. Indien verzoeker dat had gedaan, had verwerende partij allicht geantwoord dat dat pas verdacht is.

Voor het overige wordt exclusief verwezen naar hetgeen de toenmalige raadsman van verzoeker op papier heeft gezet, hetgeen bezwaarlijk op conto van verzoeker kan gezet worden.

In de feitenuiteenzetting werd er reeds op gewezen dat verzoeker spontane verduidelijking heeft gegeven, wanneer hem daar voor het eerst naar werd gevraagd. Er is geen sprake van een "plotse verklaring in 2024" en "ad-hoc verklaring" , wat niet strookt met de feiten en een tendentieuze uittaling van verwerende partij is.

Antwoord op de replieknota :

Verweerster herneemt integraal haar beslissing in haar nota. Herhalen is niet repliceren.

Meerbepaald stelt verweerster nog dat de raadsman van verzoeker handelt op basis van de door hem verstrekte informatie en documenten, en dat dus niet kan gevolgd worden dat de toelichtingen op conto van die raadsman moeten geplaatst worden. Verzoeker zou de raadsman moeten inlichten hebben dat hij een tweelingbroer heeft. Zoals hiervoor uiteengezet, wist de raadsman dit ipso facto gezien de consultatie gebeurde met de tweeling en de tweelingbroer de advocaat betaald heeft.

5. Het mag verbazen dat verzoeker een tweelingbroer heeft met dezelfde naam , maar het is niet verdacht.

Het is dat zeker niet meer nadat de Brugse politie heeft vastgesteld dat het wel degelijk om twee aparte personen gaat die zich hebben gepresenteerd met authentieke documenten.

Ten overvloede legt verzoeker nog het uittreksel uit het Rijksregister en de geboorteakte van zijn broer voor (stukken 10.3 en 11)

Antwoord op de replieknota :

Verweerster stelt dat verzoeker aan de aan de motivering van de bestreden beslissing voorbij gaat, namelijk dat net ter discussie staat dat op een bepaald moment fraude werd gepleegd, net om deze documenten met betreffende identiteitsgegevens te bekomen/gebruiken in het kader van verblijfsaanvragen in België.

Verzoeker stelt zich de vraag op welk "bepaald moment" dat was. Er is geen bewijs van identiteitsfraude. De nota van verwerende partij stelt zelf dat "een onderzoek (werd) ingesteld naar potentiële identiteitsfraude." (eigen onderlijning)

Het onderzoek heeft uitgewezen dat het wel degelijk om twee aparte personen gaat die zich hebben gepresenteerd met authentieke documenten.

Verweerster komt niet verder dan te stellen dat de "plotse verklaring in 2024 van betrokkene dat zijn naamgenoot zijn tweelingbroer is, daarom (dient) beschouwd te worden als een ad-hoc verklaring teneinde de vastgestelde verwarring te neutraliseren en de hypothese van identiteitsfraude te minimaliseren" Verweerster gaat uit van vooronderstellingen, die hoegenaamd niet bewezen werden bevonden. Nogmaals: het ligt toch voor de hand dat bij een visumaanvraag gezinshereniging de aanvrager zijn broer niet betreft, pas dat zou verdacht bevonden zijn. Nadien is spontane en correct uitleg gegeven, geen adhoc verklaringen.

Het probleem is enkel dat verweerster weigert verzoeker te geloven, spijs de authentieke documenten die voorgelegd worden. Nadien gaat verweerster zich bezorgd maken over de authenticiteit van de voorgelegde identiteits- en verwantschapsdocumenten. Verweerster is gehouden tot enige coherentie: blijkbaar gaat zij niet zover om de documenten van valsheid te betichten.

Het is dan ook ten onrechte dat verweerster besluit dat verzoeker niet de objectieve vaststellingen zou weerlegd hebben waardoor de identiteit niet met zekerheid kan worden bepaald.

6. De bestreden beslissing stelt dat " wat betreft de toegevoegde geboortebewijzen bij de beide visumaanvragen van betrokkene ter staving van zijn identiteit, wekken net deze ook bezorgdheid over de authenticiteit van de voorgelegde identiteits- en verwantschapsdocumenten van de betrokkene"

Dat m.n. "betrokkene legde twee aanvullende Guinese vonnissen voor" en "een aanvullend vonnis in plaats van een geboorteakte kan in Guinee enkel worden uitgesproken als er eerder geen geboorteakte bestaat, zoals blijkt uit de artikelen 192 en 193 van het Guinese Burgerlijk Wetboek" zou dus bezorgdheid over de authenticiteit van de voorgelegde identiteits- en verwantschapsdocumenten van de betrokkene opwekken Prima facie kan reeds opgemerkt worden dat de desbetreffende documenten gelegaliseerd werden, en de legalisatie juist garant staat voor de authenticiteit .

Maar aanvullend blijkt er ook een verkeerd begrip te zijn van de draagwijdte van een vervangend vonnis (het vonnis is eerder vervangend dan dat het aanvullend is).

Verzoeker verwijst naar de toelichting onder randnr 1 van de feiten uiteenzetting en recapituleert nogmaals.

In Guinee vervangt het vervangende vonnis wettelijk de verloren geboorteakte.

Het feit dat soms beide werden voorgelegd (zoals bij de visumaanvraag anno 2022) en later enkel het vonnis (zoals anno 2023 en 2025) komt volledig overeen met de Guinese praktijk en wetgeving. Dankzij het vervangend vonnis kan men op heden een biometrische geboorteakte verkrijgen, wat de authenticiteit en geldigheid van de identiteit bevestigt.

Waar de bestreden beslissing spreekt op een aanvullend vonnis ter vervanging van geboorteakte nr. 3030, resp. een aanvullend vonnis ter vervanging van geboorteakte nr. 1849, lijkt het alsof er sprake is van een geboorteakte nr. 3030, resp. geboorteakte nr. 1849, hetgeen uiteraard geenszins het geval is.

Zoals uiteengezet kan verzoeker niet beschikken over een geboorteakte, opgemaakt binnen de 15 dagen na geboorte. Die is er gewoonweg niet.

Het vervangende vonnis vervangt wettelijk de verloren geboorteakte.

Bij de aanvraag in 2023 werd, na het verlies van de gelegaliseerde originelen en rekening houdend met de beperkte geldigheid van legalisaties (6 maanden), een nieuw vervangend vonnis verkregen en uitsluitend gebruikt voor de tweede aanvraag.

Het gaat dus om twee vonnissen, één van 27/jul 2022 met nr 3030, en één van 09/mei 2023 met nr 1849. Het gaat niet om twee geboorteakten.

Verkeerdelijk stelt de bestreden beslissing dat “beide betrokkenen hebben hun geboorteakte laattijdig laten opmaken, met een aantal weken verschil, via een aanvullend vonnis” (eigen onderlijning) . Het gaat enkel over verzoeker als enige betrokkene die om voormelde redenen een nieuwe aanvraag voor een vervangend vonnis deed.

Antwoord op de replieknota :

De geboortebewijzen zouden “bezorgdheid wekken over de authenticiteit van de voorgelegde identiteits- en verwantschapsdocumenten van de verzoeker” . Verweerster herneemt de motivering dat het ondenkbaar is dat een Guinese rechter niet weet dat geen aanvullend vonnis mag worden uitgesproken indien de betrokkene reeds een geboorteakte heeft. Voorts volgt een uitleg over cijfers op het paspoort , die zouden moeten overeenstemmen met de cijfers op de geboorteakte.

Nergens heeft verzoeker verklaard dat hij een geboorteakte zou hebben , en uit geen enkel stuk blijkt dat dat zo was.

Verzoeker recapituleert nogmaals dat hem , ten tijde van zijn aanvraag in Thailand , werd gevraagd of ik een geboorteakte had.

Hij antwoordde nee, maar heeft verduidelijkt dat hij er één kon verkrijgen, omdat hij in het bezit was van een aanvullend vonnis en dus het recht had om een geboorteakte te laten opstellen op basis daarvan.

De twee aanvullende vonnissen die hij heeft gebruikt zijn de volgende: • nr. 3030/2022, en • nr. 1849/2023.

Het eerste vonnis (3030/2022) is verloren gegaan, en de bevoegde administratie in Guinee kan dit verlies officieel bevestigen.

Op basis van het laatste aanvullende vonnis nr. 1849/2023, en in het kader van de digitalisering van de burgerlijke stand in Guinee, heeft hij zijn digitale geboorteakte kunnen verkrijgen, afgegeven in overeenstemming met dit laatste aanvullende vonnis.

Wat betreft de toelichting omtrent het nummer van het paspoort en de geboorteakte, heeft verweerster het duidelijk feitelijk mis.

De posities 11, 12 en 13 van het persoonlijke nummer dat op het Guinese paspoort staat, komen overeen met die op de digitale geboorteakte.

Zie stukken 2.1 en 2.4 waar telkens hetzelfde nationaal nummer op vermeld wordt : 18711901536058

Verzoeker vindt overigens geen identificatiesysteem van Guinee , waar - zoals beweerd door verweerster - de drie cijfers op posities 11-13 corresponderen met een geboorteakte-nummer.

7. Tot slot verwijst de bestreden beslissing naar het gemeenschappelijk kind A. D. (...) (RR nr (...)) , waarvan het DNA-onderzoek voorligt, waarvan de bestreden beslissing onnodig kwetsend stelt dat verzoeker daarmee “de verwantschap met een recent geboren dochter uit mevrouw D. (...) poogt aan te tonen” (eigen onderlijning) Sedert wanneer liegt DNA of moeten labo’s die deze analyse doen verdacht worden van sjoemelarij ?

Het is inderdaad juist dat verzoeker niet opgenomen is in de geboorteakte van het kind, maar zoals uiteengezet is dit omdat de Burgerlijke Stand te Brugge meent dat het beter en minder complex is om de erkenning van het huwelijk af te wachten Zo verwijzen verschillende administraties naar elkaar om kind en vader hun verwantschap te ontzeggen , terwijl DNA-onderzoek dit bewezen heeft.

8. Op grond van de onterechte verdachtmakingen van documenten meent de bestreden beslissing dat verzoeker maar in Thailand moet blijven en hij over en weer kan reizen om vrouw en kind te zien.

Daar komt nog bij dat ten onrechte wordt gesteld dat er geen integratiebewijzen van betrokkene in België zouden zijn (stuk 3)

Door de echtelieden te beletten een gemeenschappelijk familie- en gezinsleven te beleven, schendt de bestreden beslissing art. 8 EVRM . In hoeverre die schending kan verantwoord worden door wettelijke, noodzakelijke en proportionele motieven is in ieder geval niet aangetoond.

De beslissing van verweerster diende tot een zorgvuldig belangenafweging te komen op basis van een nauwkeurig onderzoek van de feiten en op grond van omstandigheden waarvan zij kennis heeft, of zou moeten hebben. In casu blijkt geen zorgvuldig en vooral ook een eenzijdig onderzoek gevoerd te zijn dat bevooroordeeld uitgaat van de premisse van identiteitsfraude zonder die te bewijzen.

Antwoord op de replieknota :

Verweerster stelt dat zij zich niet beperkt heeft tot de vaststelling van de aangewende misleidende informatie. Zij zou, overeenkomstig artikel 43, §2 Vreemdelingenwet, ook rekening gehouden hebben met de duur van het verblijf van verzoeker, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin verzoeker bindingen heeft met zijn land van oorsprong. Vervolgens herneemt verweerster integraal de bestreden beslissing.

Met name zou verzoeker niet ingaan op de concrete motivering van de bestreden beslissing die wijst op de bijzonder korte duur van zijn verblijf op het grondgebied en de relatie op afstand die zijzelf hebben vormgegeven sedert 2021. De bestreden beslissing zou geen eind maken aan enig bestaand recht op verblijf van verzoeker.

Het Europees Hof Mensenrechten benadrukt dat bij beslissingen over gezinshereniging het belang van het kind zwaar moet wegen, en verweerster heeft die afweging duidelijk niet afdoende gemaakt. De verwijzingen naar andere familieleden in fine van de beslissing zijn op dit punt niet pertinent. De geboorte van het kind Aiba (cfr feitenuitleg sub nr 6) is terzake wél pertinent.

Art 8 EVRM omvat zowel negatieve als positieve verplichtingen voor Staten. Verweerster verwijst naar het arrest *Rodrigues da Silva en Hoogkamer / Nederland* (EHRM (2e afd.) nr. 50435/99, 31 januari 2006, T.Vreemd. 2006 (weergave MAES, G.), afl. 2, 217). Daaruit volgt inderdaad dat, wanneer een vreemdeling nooit een niet-precair verblijfsrecht heeft gehad in België, quod in casu, moet worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (de bestreden beslissing maakt inderdaad geen eind aan een bestaand recht op verblijf van verzoeker). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een billijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds.

Evenwel, waar kinderen betrokken zijn, moeten deze elementen van migratiecontrole worden afgewogen tegen het belang van het kind. Het belang van het kind vormt een essentiële overweging die moet worden meegenomen in de belangenafweging vereist onder artikel 8 van het EVRM. Hoewel het belang van het kind op zich niet beslissend is, moet aan dit belang een zeker gewicht worden toegekend. Dit betekent dat nationale overheden, in beginsel, aandacht moeten besteden aan elementen met betrekking tot de uitvoerbaarheid, haalbaarheid, proportionaliteit van een verblijfs- en of verwijderingsmaatregel die wordt getroffen ten aanzien van een ouder en deze moeten beoordelen in het licht van het belang van de betrokken kinderen (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, *Núñez v. Noorwegen*, par. 78; EHRM 30 juli 2013, nr. 33169/10, *Polidario v. Zwitserland*; EHRM 30 juli 2013, nr. 948/12, *Berisha v. Zwitserland*, par. 51 met verwijzing naar EHRM, Grote Kamer, 6 juli 2010, nr. 41615/07, *Neulinger en Shuruk v. Zwitserland*, par. 135-136; EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, *Paposhvili v. België*, par. 144; EHRM 8 juli 2013, nr. 3910/13, *M.P.E.V. v. Zwitserland*; EHRM 24 juli 2014, nr. 32504/11, *Kaplan e.a. v. Noorwegen*; EHRM 3 oktober 2014, nr. 12738/10, *Jeunesse vs. Nederland*, par. 109).

Het beginsel van het belang van het kind omvat twee aspecten, met name (i) het behouden van eenheid van het gezin en (ii) het welzijn van het kind (EHRM 6 juli 2010, nr. 41615/07, *Neulinger en Shuruk v. Zwitserland* (GK), par. 135-136).

De bestreden beslissing motiveert aangaande het voorgehouden gezinsleven van de verzoeker, alsook betreffende het belang van zijn minderjarig kind Aiba bitter weinig, of zou goed als niets :

“Betrokkene voegt verder gegevens van DNA-onderzoek toe waarmee hij de verwantschap met een recent geboren dochter uit mevrouw Diawara poogt aan te tonen, het meisje genaamd Diawara, Aiba (RR 24.11.26 126-92). Echter betrokkene is niet opgenomen in de geboorteakte van het kind, de verwantschap van betrokkene met het meisje staat niet vast.”

Er wordt nogmaals verwezen naar hetgeen onder randnr 7 reeds werd opgemerkt.

Mbt de gezinseenheid met moeder en kind wordt in essentie gerepliceerd dat “zij een relatie op afstand hebben vormgegeven. Hieruit blijkt dat zij hiertoe in staat zijn, en dat zij zulks kunnen verderzetten indien het verblijf aan de betrokkene wordt geweigerd”

Het komt er op neer dat men stelt dat, als de ouders de scheiding willen vermijden, de moeder haar werk in België maar moet opgeven en een land zoeken waar zij samen met verzoeker kan verblijven. Welk land dat dan moet zijn, wordt niet verduidelijkt. De bestreden beslissing vooronderstelt ook een verplichting voor de moeder die niet redelijk is.

Contact opbouwen met de vader is voor een kind op prille leeftijd niet enkel belangrijk vanuit juridisch perspectief. De eerste jaren zijn cruciaal voor de hechting: het kind leert vertrouwen, veiligheid en stabiliteit ervaren via zorgfiguren.

Wanneer een kind een veilige band met beide ouders kan opbouwen, ontwikkelt het doorgaans een sterker gevoel van eigenwaarde en emotionele veerkracht.

Als het contact met één ouder wordt verbroken of sterk beperkt, kan dat leiden tot gevoelens van verlies, onzekerheid of loyaliteitsconflicten.

Beide ouders dragen bij aan de vorming van het zelfbeeld van het kind. Een positieve relatie met beide ouders helpt het kind om sociale vaardigheden, empathie en zelfvertrouwen te ontwikkelen.

Verzoeker meent dat verwerende partij aldus geen zorgvuldige afweging in het licht van art 8 EVRM heeft doorgevoerd en dat, zoals in het arrest Rodrigues da Silva en Hoogkamer - waar verweester naar verwijst -, art 8 EVRM geschonden wordt door verzoeker geen verblijfsvergunning te geven, waardoor een scheiding tussen moeder en kind enerzijds, en vader anderzijds onafwendbaar wordt."

3.2 De uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals voorgeschreven door artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet, verplicht de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven, in rechte en in feite, weergeven op grond waarvan deze is genomen. Hieraan is *in casu* voldaan. De Raad merkt dienaangaande op dat in de bestreden akte de determinerende motieven worden aangegeven op basis waarvan werd besloten tot de voorliggende beslissing.

3.3 De inhoudelijke kritiek op de bestreden beslissing komt overeen met de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht.

3.4 Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475). Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

3.5 Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Het wettigheidstoezicht van de Raad is beperkt tot het onderzoek of de door de verweerder in aanmerking genomen samenhangende feitelijke omstandigheden correct zijn, deze omstandigheden correct werden beoordeeld en ze de genomen beslissing in redelijkheid kunnen verantwoorden (cf. RvS 18 februari 2021, nr. 249.747).

3.6 Op 7 januari 2025 dient verzoekende partij een aanvraag in voor een verblijfskaart in haar hoedanigheid van familielid van een Unieburger en dit meer bepaald op basis van haar Belgische echtgenote. Artikel 40ter, §2, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet bepaalt immers dat:

"§ 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die geen gebruik maakte van zijn recht van vrij verkeer en verblijf overeenkomstig artikel 21 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, dan wel niet voldoen aan de voorwaarden zoals voorzien in § 1:

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 2°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent begeleiden of zich bij hem voegen;

(...)"

3.7 Verwerende partij weigert echter de afgifte van een dergelijke verblijfskaart op basis van de bepalingen van artikel 43, §1, 1° van de Vreemdelingenwet waarin bepaalt wordt dat:

" § 1. De minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst en het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden weigeren:

1° wanneer zij valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt, of fraude hebben gepleegd of andere onwettige middelen hebben gebruikt, die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf;

(...)"

Verwerende partij besluit dat op basis van de voorliggende stukken, het administratief dossier en de verklaringen van verzoekende partij zelf er vastgesteld dient te worden dat verzoekende partij in het kader van haar aanvraag voor een verblijfskaart misleidende informatie heeft gebruikt en dat bijgevolg haar identiteit niet met zekerheid vastgesteld kan worden waardoor haar aanvraag voor een verblijfskaart geweigerd dient te worden.

3.8 Verzoekende partij is het hier niet mee eens en geeft aan dat de echtheid van de huwelijksakte tussen de betrokken partijen niet in twijfel wordt getrokken, maar dat minstens impliciet de waarachtigheid van haar identiteitsdocumenten in vraag wordt gesteld. De motivering in de bestreden beslissing zou voornamelijk bestaan uit suggestieve veronderstellingen en eventuele verklaringen van de vroegere raadsman van verzoekende partij en kunnen niet aan haar persoonlijk verweten worden.

Het mag volgens haar inderdaad verbazen dat zij en haar tweelingbroer dezelfde naam dragen, maar verdacht is dit allerminst. Bovendien hebben zich in het kader van het onderzoek naar de identiteit twee onderscheiden personen aangemeld bij de Politie te Brugge. Voor wat de Guinese documenten betreft, wijst verzoekende partij erop dat deze documenten gelegaliseerd zijn wat de authenticiteit volgens haar waarborgt. Daarenboven zou een vervangend vonnis de originele geboorteakte vervangen en komt het afwisselende al dan niet simultane gebruik van beide documenten overeen met de Guinese praktijk. Een geboorteakte die enkele dagen naar haar geboorte opgemaakt zou zijn, kan niet voorgelegd worden door verzoekende partij. Er zou geen sprake zijn van twee vervangende vonnissen voor de beide tweelingbroers, maar wel om één vonnis waar door verzoekende partij om verzocht zou zijn.

Ten laatste gaat verzoekende partij nog nader in op het aspect van het beweerd gezamenlijk kind van partijen. Zij meent dat een DNA-test niet liegt en al evenmin kan men vermoeden dat de laboratoria die dergelijke tests afnemen open staan voor fraude. Verzoekende partij zou niet vermeld staan op de geboorteakte omdat de Burgerlijke Stand zou wachten op een beslissing over de erkenning van het huwelijk en dit terwijl er volgens verzoekende partij een duidelijke DNA-test voorligt. Verzoekende partij kan er zich niet in vinden dat zij door de bestreden beslissing in Thailand moet blijven en meent dat op deze wijze haar gezinsleven aangetast wordt op een wijze die niet redelijk verantwoord is of die niet noodzakelijk is gelet op de in het geding zijnde belangen.

3.9 Eerst en vooral stipt de Raad aan dat artikel 39/81, vijfde lid van de Vreemdelingenwet voorschrijft dat in de synthesememorie alle aangevoerde middelen moeten worden samengevat. Hieruit volgt dat een aanvulling van het middel in het kader van de synthesememorie niet toegelaten is. Dit blijkt eveneens uit artikel 39/60 van de Vreemdelingenwet waarin duidelijk wordt gesteld dat geen andere middelen mogen worden aangevoerd dan die welke in het verzoekschrift zijn uiteengezet. Uit vergelijking van het inleidend verzoekschrift met de synthesememorie blijkt dat verzoekende partij in haar synthesememorie haar initiële verzoekschrift overneemt met per passage een antwoord op de nota met opmerkingen. Het is in dit kader dat zij voor het eerst in de synthesememorie de schending aanhaalt van artikel 43, §2 van de Vreemdelingenwet en het beginsel van het hoger belang van het kind. Bovendien merkt de Raad op dat diverse aanvullende paragrafen in de synthesememorie niet kunnen worden beschouwd als een schriftelijke repliek op de nota met opmerkingen en dat verzoekende partij niet verduidelijkt waarom zij de aanvullende argumenten niet reeds in het inleidend verzoekschrift had kunnen opnemen.

Het middel is bijgevolg niet ontvankelijk wat betreft de aangevoerde schending van artikel 43, §2 van de Vreemdelingenwet en het hoger belang van het kind.

3.10 Daarnaast wijst de Raad erop dat zijn bevoegdheid hem niet toelaat te oordelen over bepaalde elementen die verzoekende partij opwerpt zoals de erkenning van het huwelijk, de authenticiteit van de aangeboden documenten of de beweerde verwantschapsband met haar kind.

De Raad is immers een administratief rechtscollege dat werd ingesteld in navolging van artikel 146 van de Grondwet. Dit artikel stelt dat alle betwistingen aangaande burgerlijke rechten tot de exclusieve bevoegdheid van de Hoven en rechtbanken behoort. De hoedanigheid van de ingeroepen rechten is dan ook essentieel om het onderscheid te maken in de bevoegdheid van de verschillende rechterlijke instanties waaraan de wetgever wel degelijk afwijkingen kan toestaan.

De wetgever heeft gebruik gemaakt van de mogelijkheden die het artikel 145 van de Grondwet toestaat om de geschillen met betrekking tot de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen toe te staan aan een administratief rechtscollege.

Het artikel 39/1, §1, alinea 2 stelt in dit verband : *“De Raad is een administratief rechtscollege en is als enige bevoegd om kennis te nemen van de beroepen die worden ingesteld tegen individuele beslissingen genomen*

met toepassing van de wetten betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.”

Het artikel 39/2, §2 van dezelfde wet preciseert verder:

“De Raad doet uitspraak, bij wijze van arresten als annulatierechter over de overige beroepen wegens overtreding van hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, overschrijding of afwendings van macht.”

Hieruit volgt dat de bevoegdheid van de Raad als rechter in het vernietigingscontentieux beperkt is tot de vraag of geen enkele regel van objectief recht, *sensu lato*, miskend werd door een beslissing genomen op basis van de wet. Er is geenszins sprake van een beslissing over de opportuniteit van een beslissing in het kader van dezelfde wet.

Bijgevolg is de Raad niet bevoegd om kennis te nemen van betwistingen die gevoerd worden ten aanzien van burgerlijke of politieke rechten die door de wetgever niet expliciet aan haar werden toegewezen.

De argumentering die door verzoekende partij wordt ontwikkeld, beoogt de Raad uit te nodigen om zich uit te spreken over de geldigheid van de beslissing van verwerende partij om bepaalde elementen die verzoekende partij voorbrengt niet te aanvaarden. Deze discussie behoort echter niet tot de bevoegdheid van de Raad omwille van het voorheen uiteengezette betoog en het hieruit ontbreken van enige bevoegdheid in hoofde van de Raad

3.11 Verwerende partij besluit in de bestreden beslissing inderdaad dat er gebruik gemaakt werd van misleidende informatie. Daarbij gaat verwerende partij in op de historiek die voorafgaat aan de aanvraag en die aanleiding gaf tot de laatste beslissing. Verzoekende partij voert (in het kader van haar tweede aanvraag voor een visum van destijds) aan dat zij over een tweelingbroer zou beschikken in België die dezelfde naam zou dragen als zijzelf. In de eerste visumaanvraag van destijds wordt hierover met geen woord gesproken en wordt er uiterst algemeen verwezen naar een andere vreemdeling die mogelijks dezelfde naam zou dragen. Uiterst bevreemdend is dat net deze tweelingbroer haar geïntroduceerd zou hebben aan haar huidige echtgenote, maar dat zij bij haar eerste aanvraag zelfs niet verwijst naar het bestaan van een tweelingbroer die onder exact dezelfde identiteit bekend is in België. De Raad kan al evenmin logisch verklaren waarom ouders er bij de gelijktijdige geboorte van hun kinderen als tweeling voor zouden kiezen om hun kinderen exact dezelfde naam te geven.

Verzoekende partij werpt ten opzichte van de bestreden beslissing veelal een feitelijke uitleg op, doch hiermee ondergraaft zij de vaststellingen van verwerende partij niet. Zij wijst er onder meer op dat zij haar toenmalige raadsman correct geïnformeerd heeft en dat zij geen idee heeft waarom dit element onvoldoende verduidelijkt werd door deze raadsman. Het betreft hierbij echter louter verklaringen waarbij de Raad er aan herinnert dat een raadsman inderdaad in opdracht van zijn of haar cliënt handelingen stelt voor rekening van deze cliënt. In dezelfde zin ontwikkelt zij een betoog inzake het identificatiesysteem in Guinée en de band met de nationale registratie, geboorteakte en het nationale paspoort waarbij zij beweert hier geen weet van te hebben of hier geen sporen van te kunnen terugvinden. Verzoekende partij volhardt dan wel doorheen haar memorie in haar verklaringen en meent dat zij wel degelijk aan de voorwaarden voldoet voor het bekomen van een verblijfsrecht. De persoonlijke overtuiging van verzoekende partij en het volharden hierin zijn echter onvoldoende om te besluiten tot een schending van de wettelijke bepalingen ter zake. Dit komt er immers op neer dat verzoekende partij de Raad tracht uit te nodigen zich in de plaats te stellen van de administratieve overheid. Nochtans is, zoals reeds aangehaald, de Raad enkel bevoegd om een wettigheidstoets uit te voeren in het kader van dergelijke beslissingen. Het is niet de bedoeling dat de Raad zich uitspreekt over de raadzaamheid van de genomen beslissing welke enkel beoordeeld kan worden in navolging van de discretionaire bevoegdheid van verwerende partij. Evenmin is het de bedoeling dat de beoordeling van de Raad in de plaats zou komen van de beoordeling van de administratieve overheid wanneer zoals in dit geval een toelaatbare, gepaste en niet onredelijke beoordeling van de feiten gemaakt werd door verwerende partij

3.12 Het loutere feit dat een gelegaliseerde akte werd voorgelegd, impliceert bovendien geenszins dat verwerende partij niet kon oordelen dat een dergelijk element onvoldoende is of dat zij hieruit de besluiten kon nemen zoals deze in de bestreden beslissing vermeld staan. De vaststellingen van verwerende partij worden hier op zich ook niet weerlegd.

3.13 Verzoekende partij voert aan dat verwerende partij haar eenvoudigweg niet zou willen geloven en dit ondanks de voorliggende stukken. Het is echter net dat gegeven dat leidde tot de bestreden beslissing waar verwerende partij ook in aangeeft waarom zij tot deze beslissing kwam.

Ook op heden dient de Raad vast te stellen dat de verklaringen van verzoekende partij danig uitéénlopen wat opnieuw in het kader van de beweerd niet-misleidende informatie vanuit verzoekende partij de nodige vragen oproept. In het verzoekschrift wordt gemeld dat het eerste vervangende dan wel aanvullende vonnis uit Guinée verloren gegaan zou zijn, daar waar verzoekende partij destijds verklaarde dat zij meende dat het vonnis intussen te oud zou zijn en niet meer geldig was. De Raad stelt daarbij ook nog vast dat reeds door verwerende partij een argumentering inzake de Guineese vonnissen aangevoerd werd in de beslissing van 25 januari 2024 ten aanzien van de tweede visumaanvraag waar blijkens het administratief dossier geen hoger beroep werd tegen aangetekend en verzoekende partij er de voorkeur aan gaf een verzoek in te dienen voor de aflevering van een verblijfskaart als familielid van een Unieburger.

3.14 Verzoekende partij is van mening dat de bestreden beslissing haar gezinsleven zoals in artikel 8 van het EVRM voorzien, schendt.

Eerst en vooral merkt de Raad op dat de bestreden beslissing geen bevel om het grondgebied te verlaten bevat, waardoor er hoe dan ook geen schending van artikel 8 van het EVRM kan plaatsvinden.

3.15 Ten overvloede merkt de Raad op dat artikel 8 van het EVRM het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven omvat en luidt:

*“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”*

In casu betreft het een situatie van eerste toelating. Hierbij oordeelt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM maar eerder moet worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de Staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (cf. EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de ‘*fair balance*’-toets waarbij wordt nagegaan of de Staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge.

De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (cf. EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, RvV 325 505 - Pagina 8 het algemeen belang (cf. EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), §§ 106-107). In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde.

De bestreden beslissing omvat inderdaad geen verwijderingsmaatregel, zodat verzoekende partij het grondgebied niet dient te verlaten op grond van de bestreden beslissing.

Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de Staat voor gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43), noch om het recht op een bepaalde verblijfstitel te garanderen (EHRM 16 december 2014, Chbihi Loudoudi en a./België, § 135). De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht en ongeacht de verplichtingen die voor hen van verdragen voortvloeien, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kuric en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100).

De wetgever bepaalde dat het voordeel van een verblijfsrecht aan bepaalde familieleden van een Belg slechts kan worden toegekend wanneer bepaalde voorwaarden voldaan zijn. Deze voorwaarde werd door het Grondwettelijk Hof, in zijn arrest van 26 september 2013 met nummer 121/2013, niet als een onevenredige inbreuk op het recht op respect voor het privéleven en gezinsleven gewaarborgd door artikel 8 van het EVRM beschouwd (Zie in het bijzonder de considerans B.64.7 aan B.65, en B.52.3 van het arrest).

De Raad van State wees er in zijn arrest van 26 juni 2015 met nummer 231.772 op dat, ook al primeert artikel 8 van het EVRM op de bepalingen van de Vreemdelingenwet, dit niet wil zeggen dat de wetgever niet reeds voorzien heeft in een belangenafweging het kader van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. Verder merkt de Raad op dat verzoekende partij niet eerder tot een recht op verblijf werd toegelaten of gemachtigd tot een dergelijk verblijf en dat zij diende te weten dat in geval van het niet voldoen aan de wettelijke voorwaarden voor de toekenning van het gevraagde verblijfsrecht, het voortbestaan van het gezins- en privéleven in het gastland vanaf het begin precair was. Waar dit het geval is, oordeelt het EHRM dat er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake kan zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 142). Uit het betoog van verzoekende partij blijkt niet dat de bestreden beslissing haar verhindert om het gezinsleven op een andere wijze uit te oefenen, zodat dit zou leiden tot een positieve verplichting. De Raad wijst er heden ook nog op dat de verwantschapsband tussen verzoekende partij en haar beweerde kind nog niet rechtens vastgesteld werd. Het kwestieuze DNA-onderzoek doet daar geen afbreuk aan en opnieuw behoort een eventuele beoordeling op dit vlak niet tot de bevoegdheid van de Raad.

3.16 Met haar feitelijk betoog toont verzoekende partij niet aan dat de beoordeling van verwerende partij een schending zou uitmaken van de opgeworpen wettelijke bepalingen en beginselen.

3.17 Een schending van de door verzoekende partij opgeworpen bepalingen en beginselen wordt hierdoor niet aangetoond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 251 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien februari tweeduizend zesentwintig door:

A. DE WILDE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. DE WILDE